

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 17Co/107/2016
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8615204018
Dátum vydania rozhodnutia: 23. 06. 2016
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Jana Burešová
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2016:8615204018.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Jany Burešovej a členov senátu JUDr. Moniky Juskovej a JUDr. Martina Barana v právnej veci žalobkyne: Y. A., nar. XX.X.XXXX, bytom H. XXX/XX, A., právne zastúpenej JUDr. Igorom Šafrankom, advokátom, so sídlom Sov. hrdinov č. 163/66, 089 01 Svidník, proti žalovanému: PROFI CREDIT Slovakia, s.r.o., so sídlom Pribinova 25, Bratislava, IČO: 35 792 752, právne zastúpený Advokátska kancelária JUDr. Andrea Cviková, s.r.o., so sídlom Kubániho 16, Bratislava, o určenie neplatnosti revolvingového úveru, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Svidník č.k. 7C/144/2015-31 zo dňa 04.02.016 jednohlasne takto

rozhodol:

P o t v r d z u j e rozsudok.

Náhradu trov odvolacieho konania žalovanému nepriznáva.

o d ô v o d n e n i e :

Napadnutým rozsudkom súd prvého stupňa určil, že zmluva o revolvingovom úvere č. XXXXXXXXXXXX zo dňa 8.10.2013 uzatvorená medzi žalobkyňou a žalovaným je neplatná. Žalovanému uložil povinnosť zaplatiť žalobkyňi náhradu trov konania vo výške 264,53 eura (trovy právneho zastúpenia) na účet právneho zástupcu JUDr. Igora Šafranka, advokáta, č. ú. SK72 0200 0000 0000 4294 9572, VS 48514 do troch dní od právoplatnosti rozsudku.

Rozhodnutie právne odôvodnil podľa § 3 ods. 1, § 39, § 44 ods. 1 a 2, § 52 ods. 1 až 4, § 53 ods. 1, 2, 3, 5, 6, § 54 ods. 1 a 2 Občianskeho zákonníka, § 4 ods. 8 zákona č. 250/2007 Z.z o ochrane spotrebiteľa, § 1 ods. 2, § 9 ods. 1 a 2, § 11 ods. 1 písm. a) zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch.

V odôvodnení uviedol cit.: „Predmetom konania bolo určenie neplatnosti revolvingového úveru č. 8300063915 zo dňa 8.10.2013.

Z fotokópie úverovej zmluvy na čl. 4 spisu súd zistil, že medzi účastníkmi konania bola dňa 8.10.2013 uzatvorená zmluva o úvere číslo XXXXXXXXXXXX, predmetom ktorej bolo v bode 5. poskytnutie úveru vo výške 360,- eur. Žalobkyňa sa tak zaviazala uhradiť úver vrátane poplatku za jeho poskytnutie v celkovej výške 810,18 eura v 42 mesačných splátkach po 19,29 eura, predpokladaná RPMN za úver 70,02 %, ročná úroková sadzba 70,02 %, priemerná RPMN za úver 46,06 %, predpokladaná RPMN po poskytnutí RPMN 63,32 eura a ročná úroková sadzba revolvingu 76,21 %.

V bode 6. predmetnej úverovej zmluvy je výška poskytnutého úveru vo výške 360,- eur pri RPMN za úver 69,79 %, ročná úroková sadzba 70,02 %, priemerná RPMN za úver 46,06 %, predpokladaná RPMN po poskytnutí revolvingu 60,50 %.

Posudzovaný právny vzťah účastníkov konania je právnym vzťahom založeným spotrebiteľskou zmluvou, konkrétne ide o spotrebiteľský úver. Spotrebiteľské zmluvy nesmú obsahovať neprijateľné podmienky, ktoré spôsobujú značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa pod sankciou ich absolútnej neplatnosti.

Súd z vykonaného dokazovania zistil, že predmetná zmluva o spotrebiteľskom úvere, o ktorú žalobca opiera uplatnený nárok je absolútne neplatná pre rozpor s dobrými mravmi. Dobré mravy možno stotožniť so všeobecne spoločensky uznávanými zásadami konania v právnom styku / poctivosť, nezneužívanie výkonu práv, nešikanóznny spôsob výkonu práva, rešpektovanie rovnosti účastníkov občianskoprávných vzťahov/. Za právny úkon priečiaci sa dobrým mravom treba považovať právny úkon, ktorý je všeobecne neakceptovateľný z hľadiska v spoločnosti prevládajúcich mravných zásad a princípov vzájomných vzťahov medzi ľuďmi / pozri rozhodnutie NS SR sp.zn. 3 Cdo 137/2003/. Ročná úroková sadzba je podstatnou náležitosťou zmluvy o spotrebiteľskom úvere. V zmluve o úvere zo dňa 8.10.2013 je uvedená ročná úroková sadzba 70,02 %. Podľa údajov Národnej banky Slovenska bola priemerná úroková miera obchodných bánk pri spotrebiteľských úveroch poskytovaných domácnostiam v mesiaci október 2013 na úrovni 12,96 % ročne. Dohodnutá výška úrokov 70,02 % ročne uvedená v zmluve podstatne / viac ako päťnásobne/ prekračuje priemernú úrokovú mieru obchodných bánk pri spotrebiteľských úveroch poskytovaných domácnostiam v mesiaci október 2013. Súd netvrdí, že výška úrokov pri nebankových spotrebiteľských úveroch musí dôsledne kopírovať výšku úrokov pri porovnateľných bankových úveroch, avšak dohodnutá výška úrokov / aj keď vyššia ako pri bankách / musí byť stále súladná s požiadavkou dobrých mravov a nesmie vykazovať znaky nepoctivého úžerného úroku. Dlžník uzatvára zmluvu o úvere a dohodu o úrokoch prevažne z dôvodov svojej inak neriešiteľnej finančnej situácie. Nezodpovedá preto všeobecne uznávaným vzťahom medzi ľuďmi, aby dlžník v takejto situácii poskytoval veriteľovi neprimerané až úžernícke úroky. Dohodnutá úroková sadzba vo výške 70,02 % ročne / ako podstatná zložka právneho úkonu/ je v rozpore s dobrými mravmi, preto predmetná zmluva o spotrebiteľskom úvere sa svojím obsahom prieči dobrým mravom. Tam, kde sa dôvod neplatnosti vzťahuje na celý právny úkon /dôvod neplatnosti sa týka jeho podstatnej zložky /, je právny úkon neplatný v celom rozsahu.

Vzhľadom na uvedené dôvody súd považuje predmetnú úverovú zmluvu za absolútne neplatnú.

Z vykonaného dokazovania mal súd ďalej za preukázané, že úverová zmluva zo dňa 8.10.2013 obsahuje iné údaje v časti vyznačenej spotrebiteľom v bode 5., ako údaje o požadovanom revolvingovom úvere a iné v akceptácii návrhu zo strany dodávateľa v bode 6. zmluvy, ako údaje o schválenom revolvingovom úvere. Žalobkyňa podpísala zmluvu po vyplnení bodu 5. dňa 2.10.2013 a žalovaný ju podpísal po vyplnení bodu 6. dňa 8.10.2013. Vyplnenie bodu 6. žalobcom je s poukazom na § 44 ods. 2 Občianskeho zákonníka novým návrhom na uzavretie zmluvy, čo však žalobkyňa neakceptovala, preto nedošlo k vzniku dvojstranného právneho úkonu a teda k vzniku úverovej zmluvy.

S poukazom na kogentné ustanovenie § 9 ods. 1, ods. 2 zákona č. 129/2010 Z. z. musí mať zmluva o spotrebiteľskom úvere písomnú formu a okrem všeobecných náležitostí musí obsahovať náležitosti uvedené v ods. 2 tohto ustanovenia.

Z obsahu zmluvy súd zistil absenciu povinných náležitostí zmluvy, a to konečnú splatnosť úveru (§ 9 ods. 2 písm. f) a výšku, počet a termín splátok istiny, úrokov a iných poplatkov (§ 9 ods. 2 písm. k). Pre naplnenie zákonnej požiadavky uvedenia konečnej splatnosti úveru nepostačuje v zmluve uviesť počet splátok, je potrebné uviesť konečný dátum splatnosti. Výška, počet splátok istiny, úrokov a iných poplatkov je samostatnou zákonnou náležitosťou zmluvy a musí byť v zmluve výslovne uvedená. Zmluva je neurčitá, nejasná a nezrozumiteľná, pretože je označená, ako zmluva o revolvingovom úvere a z jej obsahu vyplýva údaj o celkovej čiastke úveru a následne o celkovej čiastke revolvingu.

Vzhľadom na nedodržanie písomnej formy a zákonných náležitostí zmluvy, aj z uvedeného dôvodu považuje súd predmetnú zmluvu za neplatnú.

O trovách súd rozhodol podľa § 142 ods. 1 O.s.p..“

Proti rozsudku podal v zákonom stanovenej lehote odvolanie žalovaný. Namietal nesprávne právne posúdenie súdom prvého stupňa. Súd nepoužil právnu normu ohľadne výšky úrokov (odplaty) za

spotrebiteľský úver, ktorá je rozhodujúca pre posúdenie prijateľnej výšky a ktorá upravuje následky v prípade dohodnutia vyšších úrokov, než aké sú prípustné podľa zákona. V danom prípade mal pri rozhodovaní použiť ust. § 502 ods. 1 Obchodného zákonníka, v zmysle ktorého by dlžník zo zmluvy nebol povinný platiť len úrok v rozsahu prevyšujúcom najvyššiu prípustnú hodnotu. Výška odplaty za úver poskytnutý na základe spotrebiteľskej zmluvy bola ku dňu 08.10.2013 upravená v zmysle § 53 ods. 6 Občianskeho zákonníka. Pri porovnávaní sa má zobrať do úvahy nielen hodnota obvyklej odplaty, ale aj spôsob a miera zabezpečenia záväzku, objem poskytnutých prostriedkov a lehota splatnosti. Obvyklou odplatom, vzhľadom na spôsob jej určovania v korelácii s tým, že ide o odplatu na finančnom trhu (nie na bankovom trhu) je práve hodnota priemernej odplaty určovanej ministerstvom financií SR. Tá bola v rozhodnom období, t.j. ku dňu 08.10.2013 vo výške 46,06 %. Dohodnutá odplata túto priemernú odplatu neprevyšovala. Samotné dojednanie o výške úrokov nie je podmienkou pre vznik zmluvy o úvere. Ak by konajúci súd dospel na základe zákonného postupu k správneému záveru o rozpore výšky úrokovej sadzby, potom by mal určiť aká časť je v súlade a aká v rozpore. Náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere podľa zákona o spotrebiteľských úveroch nie sú podmienkou vzniku samotnej zmluvy a jej platnosti. Pre vznik zmluvy ako platného právneho úkonu nie je podstatná dohoda o RPMN. Ak konajúci súd dospel k záveru, že nedošlo k dohode o RPMN, potom jeho záver o tom, že zmluva o revolvingovom úvere nevznikla, je nesprávnym. Oznámenie veriteľa o schválení úveru dlžníkovi predstavuje nielen potvrdenie akceptácie predloženého návrhu na uzavretie zmluvy, ale je súčasťou zmluvy ako takej. Údaj o dni splatnosti poslednej splátky vyplýva zo splátkového kalendára aj z Oznámenia veriteľa o schválení úveru dlžníkovi. Zmluva teda údaj o konečnej splatnosti úveru obsahuje. Súd nikde neuvádza, v čom je zmluva nejasná, nezrozumiteľná. Z uvedených dôvodov navrhol, aby odvolací súd napadnutý rozsudok zmenil tak, že žalobu zamietne, alternatívne, aby rozsudok zrušil a vec vrátil na ďalšie konanie a rozhodnutie. Súčasne si uplatnil trovy odvolacieho konania.

Žalobkyňa sa k odvolaniu žalovaného písomne nevyjadřila.

Krajský súd v Prešove ako odvolací súd v rámci svojich kompetencií vyplývajúcich z ustanovenia § 10 ods. 1 O.s.p. preskúmal rozsudok súdu prvého stupňa spolu s konaním, ktoré mu predchádzalo v zmysle zásad uvedených v ustanovení § 212 O.s.p., vo veci nenariadil odvolacie pojednávanie, čo je v súlade s ustanovením § 214 ods. 1, 2 O.s.p. s tým, že miesto a čas vyhlásenia rozhodnutia oznámil na úradnej tabuli súdu ako aj internetovej stránke a zistil, že odvolanie žalovaného nie je dôvodné.

Odvolací súd konštatuje, že vo veci sa v dostatočnom rozsahu zistil skutkový stav a zo zistených skutočností bol vyvodенý správny právny záver. Keďže ani v priebehu odvolacieho konania sa na týchto skutkových a právnych zisteniach nič nezmenilo, odvolací súd si osvojil náležité a presvedčivé odôvodnenie rozhodnutia prvostupňovým súdom, na ktoré v plnom rozsahu odkazuje.

Je nepochybné, že zmluva o revolvingovom úvere uzatvorená medzi účastníkmi dňa 08.10.2013 je spotrebiteľskou zmluvou v zmysle § 52 Občianskeho zákonníka, nakoľko žalovaný vystupoval v postavení dodávateľa, pretože pri uzatváraní spotrebiteľskej zmluvy konal v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti a žalobkyňa je spotrebiteľ, keďže pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy nekonala v rámci predmetu svojej obchodnej činnosti alebo inej podnikateľskej činnosti. Na predmetnú zmluvu je tak potrebné aplikovať ustanovenia Občianskeho zákonníka o spotrebiteľských zmluvách. Zároveň ide o zmluvu o spotrebiteľskom úvere v zmysle zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch.

Z dokazovania vykonaného súdom prvého stupňa vyplynulo, že úroková sadzba bola v danom prípade dohodnutá vo výške 70,02 % ročne. Úroky za poskytovanie peňažných prostriedkov podliehajú súdnej kontrole vo svetle princípu dobrých mravov (§ 39 Občianskeho zákonníka). Doterajšia judikatúra súdov nespochybnila, že neprimerané úroky sú v rozpore s pravidlami správania sa, ktoré sú v spoločnosti v prevažnej miere uznávané a predstavujú základný hodnotový poriadok. Cena plnenia tak teda nie je vyňatá zo súdnej kontroly, pokiaľ ide o rozsah jej primeranosti a ani kontroly podľa generálnej klauzuly (§ 53 ods. 1 Občianskeho zákonníka). Neprimeranou a preto odporujúcou dobrým mravom je taká výška úrokov, ktorá podstatne presahuje úrokovú mieru v dobe dojednania obvyklú určenú najmä s prihliadnutím k najvyšším úrokovým sadzbám uplatňovaným bankami pri poskytovaní úverov alebo pôžičiek. Pri nebankových subjektoch, ktoré sú taktiež súčasťou finančného trhu sa vzhľadom na vyššiu mieru rizika vo všeobecnosti dajú akceptovať vyššie úroky, rozhodne nie však viac ako o 100 % oproti priemeru bánk. Výška zmluvných úrokov, pokiaľ tieto úroky prevýšia priemer úrokov na trhu

pri porovnatelnom úvere o viac ako 100 % je neprijateľná a odporuje dobrým mravom. Vychádzajúc zo štatistických údajov zverejnených na webovej stránke Národnej banky Slovenska (<http://www.nbs.sk/_img/Documents/STATIST/URSADZ/PUM/0710-01-2013.XLS>) boli priemerné úrokové sadzby pri nových úveroch s dobou splatnosti od 1 do 5 rokov v októbri 2013, kedy bola predmetná zmluva uzavretá, v sadzbe 11,45 %. Úroková sadzba predmetného úveru je tak viac ako 6 - násobkom priemernej sadzby úverov poskytovaných v rovnakom období. Odvolací súd v tejto súvislosti poukazuje na rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1M Cdo 1/2009 zo dňa 31.07.2009, podľa ktorého: „Hoci maximálna výška úrokov (ako odplaty za užívanie požičanej finančnej čiastky) pri peňažných pôžičkách ani pri úveroch nie je žiadnym právnym predpisom limitovaná a je ponechaná výlučne na dohodu zmluvných strán, nie je neobmedzená. Dohoda o výške úrokov totiž musí byť v súlade s ustanovením § 39 Občianskeho zákonníka, teda nesmie sa priečiť dobrým mravom. Právny úkon postihnutý takouto vadou je absolútne neplatný. O takýto stav pôjde spravidla vtedy, ak dohodnuté úroky presiahnu mieru úrokov poskytovaných peňažnými ústavmi v čase uzavretia zmluvy.“ Ak dodávateľ predformuluje v spotrebiteľskej zmluve klauzuly, ktoré sú v rozpore s ustanovením § 53 ods. 1 Občianskeho zákonníka, tak sa dostáva do rozporu so zákonom a takéto klauzuly sú neplatné (§ 39, § 53 ods. 5 Občianskeho zákonníka).

Pokiaľ ide o možnosť moderácie výšky úrokov, odvolací súd v tomto smere poukazuje na článok 6 ods. 1 smernice Rady 93/13/EHS o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách (ďalej len „smernica“). Z uvedeného článku vyplýva, že vnútroštátne súdy sú povinné iba neuplatniť nekalú podmienku, aby nebola záväzná pre spotrebiteľa, nemôžu však zmeniť jej obsah. Pokiaľ by vnútroštátny súd mohol meniť obsah nekalých podmienok, ktoré sú uvedené v takýchto zmluvách, mohlo by sa tým ohroziť splnenie dlhodobého cieľa uvedeného v článku 7 smernice. Táto možnosť by totiž mohla prispieť k odstráneniu odstrašujúceho účinku pre predajcov alebo dodávateľov spočívajúceho v tom, že sa takéto nekalé podmienky voči spotrebiteľovi jednoducho neuplatnia, keďže predajcovia alebo dodávatelia by sa totiž mohli pokúšať dotknuté podmienky používať, pretože by vedeli, že aj keby bolo rozhodnuté o ich neplatnosti, mohol by vnútroštátny súd zmeniť zmluvu v potrebnom rozsahu, a tak by ich záujmy ostali zabezpečené. Článok 6 ods. 1 smernice 93/13 nemožno chápať tak, že vnútroštátnemu súdu v prípade, že zistí existenciu nekalej podmienky v zmluve uzatvorenej medzi predajcom alebo dodávateľom a spotrebiteľom, umožňuje zmeniť obsah uvedenej podmienky namiesto toho, aby ju voči spotrebiteľovi jednoducho neuplatnil (rozsudok Súdného dvora EÚ C-618/10 Banco Espanol de Crédito SA proti Joaquínovi Calderónovi Caminovi, bod 65, 69, 71).

Nariadenie vlády č. 238/2008 Z. z. a ani žiadny všeobecne záväzný predpis nijako neobmedzil súdy, aby korigovali neprimerane vysoké úroky, ktoré sú síce zložkou pre výpočet RPMN, no nie sú vyňaté z posudzovania dodržania imperatívu dobrých mravov zo strany súdu. Sadzba úrokov 70,02 % je úplne drastická a nemá žiadne opodstatnenie v demokratickej spoločnosti. Súdy sa značne kriticky vyjadrili už aj k nižším úrokovým sadzbám (5Cdo 26/2011 (48%), 1MCdo 1/09 (60%), Krajský súd v Prešove vo veci 3Co 67/2008 (25%). Nemecký BGH v rozsudku z 13. 3. 1990 AZ XI ZR 252/89 vyhlásil úver s rozdielom o 12% percentuálnych bodov oproti priemeru na trhu pre obdobný úver za nemravný a žalobu zamietol pre rozpor plnenia s dobrými mravmi (civilnoprávna úžera). Švajčiarsky spolkový súd znížil v roku 1967 rozhodnutím z 1.4.1967 úrokovú sadzbu v prípadoch úverov pre spotrebiteľov z 26% na 18% a sadzbu 26% vyhlásil za odporujúcu dobrým mravom.

Zákon č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch v § 9 presne definuje, aké náležitosti, okrem všeobecných (§ 43 Občianskeho zákonníka), musí spotrebiteľská zmluva obsahovať. Zmyslom zákonnej úpravy o spotrebiteľských úveroch je ochrana záujmov spotrebiteľa. Účelom uvádzania zákonom stanovených náležitostí v zmluve o spotrebiteľskom úvere je zabezpečiť spotrebiteľovi dostatočné množstvo informácií o podmienkach úveru, nákladoch a záväzkoch, ktoré z neho vyplývajú.

Odvolací súd sa stotožňuje so záverom súdu prvého stupňa o absencii náležitosti zmluvy v zmysle § 9 ods. 2 písm. k) zákona o spotrebiteľských úveroch, podľa ktorého zmluva o spotrebiteľskom úvere okrem všeobecných náležitostí podľa Občianskeho zákonníka musí obsahovať výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, prípadné poradie, v ktorom sa budú splátky priradovať k jednotlivým nesplateným zostatkom s rôznymi úrokovými sadzbami spotrebiteľského úveru na účely jeho splatenia. Z uvedeného je zrejmé, že povinnými náležitosťami zmluvy o spotrebiteľskom úvere podľa úpravy platnej v čase uzavretia zmluvy žalobkyne a žalovaného bola aj výška, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, pričom slová, výška, počet a termíny splátok sa viaže ku každej z tam uvedených zložiek

spotrebiteľského úveru, teda tak k istine, ako aj k úrokom a iným poplatkom. Je teda jednoznačné, že v každej zmluve musí byť uvedená tak výška istiny, ako aj úrokov a iných poplatkov, taktiež aj ich počet a termíny splátok. Predmetná zmluva takýto rozpis neobsahuje.

V zmluve nie je uvedený ani termín konečnej splatnosti úveru (§ 9 ods. 2 písm. f) zákona o spotrebiteľských úveroch. Súd prvého stupňa správne konšatoval, že v zmluve údaj o konečnej splatnosti uvedený nie je. V zmysle § 9 ods. 2 písm. f) zákona o spotrebiteľských úveroch je však tento údaj obligatórnou náležitosťou zmluvy. Tento údaj musí byť v zmluve výslovne uvedený, nemožno ho vyvodzovať z ďalších zmluvných náležitostí (napr. z počtu splátok úveru). Počet a výška splátok úveru je samostatnou zmluvnou náležitosťou, ktorú nemožno stotožňovať s chýbajúcim údajom o konečnej splatnosti úveru. Nepochybne zákonodarca pod konečnou splatnosťou úveru nemyslel len stanovenie počtu mesačných splátok, pretože inak by sa uspokojil s náležitosťou pod písm. k), kde sa uvádza aj počet splátok. Počet splátok teda nemožno stotožniť s konečnou splatnosťou úveru a preto pri písm. f) citovaného ustanovenia iný výklad než ten, že konečná splatnosť úveru musí byť určená dátumovo, neprichádza do úvahy. Pokiaľ ide o tzv. „oznámenie veriteľa o schválení úveru“, na ktoré žalobca poukazuje, k tomuto odvolací súd uvádza, že predmetné oznámenie žalobca súdu nepredložil, svoje tvrdenia nepreukázal.

Je potrebné prisvedčiť tvrdeniu žalobcu, že neuvedenie obligatórných náležitostí v zmluve o spotrebiteľskom úvere ustanovených v § 9 ods. 2 zákona o spotrebiteľských úveroch samo o sebe nespôsobuje neplatnosť zmluvy ako takej, avšak za stavu, že sa vady predmetnej zmluvy dotýkajú jej esenciálnych náležitostí (dojednanie o úroku), pričom zmluva, ktorá má formulárovú podobu a bola skoncipovaná žalovaným - dodávateľom nezodpovedá požiadavkám stanoveným v zákone o spotrebiteľských úveroch, berúc zreteľ na povahu právneho úkonu, obsah právneho úkonu, ktorý zakladá hrubú nerovnováhu práv a povinností v neprospech slabšieho spotrebiteľa ako aj vzhľadom na evidentnú nadvládu nad dlžníkom - spotrebiteľom (slabšia pozícia čo do vyjednávacej pozície a čo do informovanosti), odvolací súd sa stotožňuje so záverom súdu prvého stupňa o neplatnosti zmluvy ako celku v zmysle § 39 Občianskeho zákonníka.

Správnemu výroku vo veci samej zodpovedá aj správny výrok o trovách konania.

Za daného stavu odvolací súd rozsudok podľa § 219 ods. 1 O.s.p. ako vecne správny potvrdil.

O trovách odvolacieho konania bolo rozhodnuté podľa § 224 ods. 1 O.s.p. v spojení s § 142 ods. 1 O.s.p.. Žalovaný si uplatnil náhradu trov odvolacieho konania, avšak vzhľadom na skutočnosť, že v odvolacom konaní úspešný nebol, odvolací súd mu náhradu trov odvolacieho konania nepriznal.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.